

Zdeněk K. Slabý, ilustroval Jiří Fixl

Tři princezny a neonek

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zdeněk K. Slabý, ilustroval Jiří Fixl

Tři princezny a neonek

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zdeněk K. Slabý

TŘI PRINCEZNY A NEONEK

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5560. publikaci

Ilustrace Jiří Fixl
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Jiří Fixl
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2014
© Zdeněk K. Slabý, 2014
Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4851-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9296-5 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9297-2 (ve formátu EPUB)

Obsah

Pohádkářova předmluva	7
O dokonalé princezně a čarovné niti	13
Princezna Purpura z Purpurové země	26
O princezně Uršule	45
Neonek z trojského domu	65

Pohádkářova předmluva

Bylo, ale možná ani nebylo. Ale předpokládejme, že bylo... Tahle knížka taky nebyla – a najednou tu je.

A s ní se vynořila první otázka: Už jste si někdy zašli do pohádkového domu?

Že nevíte, kde byste ho našli? Takových domů je dost, v Praze i Nepraže, ve Smečkách i Nesmečkách, v Radotíně i Neradotíně, v Děčíně i Neděčíně, jenom se musíte pozorně rozhlížet, abyste je objevili. Ten pohádkář, který právě postává před domem, o kterém se za chvíli dozvíte víc, zná domy, ve kterých byste našli čarodějnici Bukukururu nebo kocoura Vavřince s jeho kamarády – psí holčičkou Otylkou, prasátkem Mojmírem a kozlem Spytihněvem, nebo pohádkového detektiva Břetislava Hostivíta, meluzínku Minku, dívku z Černé věže, kde byste mohli odkrýt tajemství oranžové kočky anebo dokončovat pohádku o hodném citrónkovi. Ty všechny objevil v domech, které už poznal, ale propátrává stále další. Jsou domy, ve kterých sídlí malý princ, Alenka z říše divů, Edudant a Francimor nebo Kubula a Kuba Kubikula. Těch domů si pohádkář váží, ale nepátrá v nich, protože hledá něco, co ještě nikdo před ním neobjevil.

Právě proto teď stojí před domem v Troji (a nikoli v Netroji), který se nepodobá žádnému jinému stavení v širokém a dalekém okolí. Postavili jej před hodně dávnými lety rovnou u dětského hřiště a nepřilíš

daleko odtud je i zoologická zahrada. Ten dům má stěny jako z cukrkandlu, schody jako z poskládaných žvýkaček, okna jako z mléčné čokolády a střechu jako z pralinek. Nebo jsou to opravdické pralinky? To ještě pohádkář neví.

Na průčelí záhadného stavení září neonový nápis:
Z pohádky do pohádky.

Ale co je možná nejdůležitější, hned vedle nápisu může každý vidět neonovou postavičku skřítky Abuližníka, která svítí někdy červeně, jindy modře a ještě jindy oranžově.

Do toho domu se asi zanedlouho vrátíme, ale teď se zaměříme na pohádkáře, který postává opodál a pozoruje, co se kolem něho děje. Už tu zažil, jak sem s rá-musem rázuje celá třída i s učitelkou – pohádkář zná

učitelky, které o pohádkových domech vědí. Potom se sem přiloudal osamocený Davídek, který se chtěl dovědět, proč je tak sám a kde by mohl najít kamaráda. Pohádkář všechny ty návštěvy sleduje a dohaduje se, co je v místnostech domu může potkat.

Právě zpozoroval, že se k němu blíží tři dívky: Václavka, Petronila a Ulička (té třetí původně říkali Kulička, ale jí se to nelíbilo, tak to počáteční K zahodila). Asi je pohádkář zná, proto ví, jak se jmenují, a proto se honem ukryl za rohem – nechce, aby se s ním daly do řeči, chce sám uhodnout, co je sem přivádí. Ví, že Václavka, Petronila a Ulička mají rády pohádky. Čtou si je, ale ještě raději je samy prožívají. Proto zřejmě spěchají do domu v Troji, u kterého postává pohádkář. Přebývají tady totiž kromě stálých obyvatel, o kterých se snad ještě dozvíme, také další pohádkové bytosti, se kterými mohou návštěvníci prožít jejich příběhy – veselé, smutné, zapeklité, dobrodružné, bůhvíjaké. A protože děvčata, která sem zamířila, mají nejraději pohádky o princeznách, jdou si je vyvolat.

Nevšimnou si pohádkáře, nevzhlednou ani k Abuližníkovi, se kterým se jindy pozdraví, spěchají. Už se těší na princezny, se kterými se potkají, a budou si představovat, že jsou to právě ony samy, kdo jejich osudy prožívají.

Pohádkář jde nepozorovaně za nimi, protože chce vidět a slyšet, co se stane. A protože je pohádkář, tak vás s těmi princeznami, které sledovaly Václavka, Petronila a Ulička, také seznámí.

Ale co ten dům, který stojí v Troji a nepodobá se žádnému jinému stavení v okolí?

Nebojte se, ten se nám neztratí. Jak to říkávala pohádkářova maminka (ano, pohádkáři mají také maminky, a téměř vždycky výtečné, proč by ne?): Dočkej času jako husa klasu.

O dokonalé princezně a čarovné niti

Žila vám na zámku Vilémově princezna Vilemínka, a ta byla naprosto dokonalá. Taky to o sobě neustále tvrdila. A zdůrazňovali to i všichni v jejím okolí: královský tatíček Vilém V., královská maminka Vilma, bratr – princ Vilík, královský nadkomoří, komoří i podkomoří, královský nadministr, ministr i podministr, královský nadkoní, koní i podkoní, královský nadkuchař, kuchař a podkuchař, královský nadzámečník, zámečník a podzámečník, prostě jeden jako druhý považovali princeznu za vrchol dokonalosti.

Vilemínka časně ráno – asi tak úderem jedenácté, někdy dokonce o minutu a dvě vteřiny dříve – vstala,

postavila se před obrovská zrcadla, která ji v princeznovské ložnici obklopovala ze tří stran, a řekla pěkně nahlas:

„Jsem já to ale dokonalá!“

A v tutéž chvíli zvolali v nejrůznějších místech zámku, nadzámčí i podzámčí Vilém V., Vilma, Vilík, hodnostáři i nehodnostáři, ale i nadslužtičky, služtičky a podslužtičky:

„Ta naše princezna je ale dokonalá!“

Totéž se opakovalo po snídani, před obědem a po obědě, před večeří a před spaním. A zase dokola. Jenom před svačinou a po svačině ne, protože princezna nikdy nesvačila. Aby byla dokonale štíhlá.

Když se o princeznu dokonalosti a o tom, jak celý zámek pořád její dokonalost kolem dokola omílá, do-
slechl někdo přesporní, pokrčil rameny a myslel si své: Jestli někdo moc hlasitě vykřikuje do světa, že je takový nebo makový, tak to asi moc pravda nebude. Ale nevěřte tomu. Právě naopak. Vilemínka byla opravdu krásná, chytrá, něžná, nikdo nemohl na jejím půvabu najít nejmenší chybičku. Byla prostě dokonalá.

Vlastně jednu chybu přece jenom měla: byla na svou dokonalost příliš pyšná a musela se o ní neustále ujišťovat.

Dost daleko od Vilémova žil mladý krejčík Zvonimír, kterému přátelé říkali Zvoník. Byl to mistr svého řemesla: jehla s nití v jeho ruce jen jen kmitala, žehlička na látce přímo zpívala, nůžky mu stříhaly látku jako podle pravítka a šaty a obleky, které z jeho dílny vycházely, padly zákazníkům jako ulité.

Co měli tihle dva – princezna Vilemínka a krejčí Zvoník – společného? Dlouho nic. Až jednou si Vilemínka

zase chtěla hodně hlasitě připomenout svou dokonalou sličnost a dala vyhlásit mezizámeckou soutěž o nejkrálovstější královnu krásy.

Společnost, která se na soutěžení sešla, nebyla věru ledajaká. Do Vilova, hlavního města Vilemánie, se sjely (například) princezna Ašanta z Dalekova, princezna Buranka z Buranova, princezna Cecílie z Čapích ostrovů, princezna Drahůška z Drahokamu a spousta dalších nejpůvabnějších, nejchytřejších a nejbohatších princezen. Každá přijela s kupou dvorních dam a s veletuctem krásných šatů. A teď se – po slavnostním uvítání králem Vilémem V., jeho ženou Vilmou

a synem Vilíkem – strojily, fintily, česaly, voňavkovaly, prostě dělaly všechno možné i nemožné, aby právě ony získaly první místo.

Rozsoudit, která z princezen je první, druhá, desátá, poslední, mělo deset mužů z deseti hlavních měst deseti zemí, které určil los. Přestože to pro ně byla veliká pocta, začali ze svého obtížného úkolu šedivět ještě předtím, než byla soutěž zahájena. Princezny si je totiž buď chtěly podplatit nákladnými dary, aby právě jim přiřkli titul královny krásy, nebo je chtěly zastrašit výhrůžkami, aby náhodou nezvolili jejich sokyně.

Když se porotci dostavili k zahájení vlastní přehlídky, měli vlasy a vousy z přestálého přemlouvání a domlouvání dvorních dam bílé jako mléko a tvářili se jako před popravou.

„Nevěděla jsem,“ pravila Vilemínka překvapeně svému královskému tatíčkovi, který jí samozřejmě držel palce, „že je porota složena ze samých starců nad hrobem.“

Ona jediná se nepokusila rozhodčí soutěže nějak ovlivnit, ani za jedním z nich neposlala své dvorní dámy, aby za ni orodovaly. Byla natolik přesvědčena o své dokonalosti, že si o výsledek soutěže nepřipouštěla nejmenší starost.

Tehdy prvně Vilemínku spatřil Zvonimír. Přijel totiž do Vilova, aby zhlédl, jakými šaty se budou zahraniční princezny honosit. A náhoda tomu chtěla, že si Vilemínka přála nahonem ještě jednu novou róbu a její nadšatnářka k ní přivedla Zvoníka.

Vilemínka krejčímu pověděla dopodrobna, jak by róba měla vyhlížet, kde by měla být zdrhnutá a kde musí být volán, ale jinak se na něj dívala jako na vzduch – jako by ani nebyl mladý a pohledný mužský.

Zato Zvonimír se na první pohled do princezny zakoukal a od té chvíle šil a smutně přitom klopal hlavu, protože věděl, že nemá nejmenší naději získat si Vilemínčino srdce. Co srdce, aspoň jeden pohled jejích krásných očí! Skutečně nemá ani kousíček naděje?

Počkat! Zvoník si vzpomněl, že má u sebe dvě čarovné nitě, které mu odkázal jeho prastrýc, kouzelník Švadlín. Jestliže jednu z těch nití všije Vilemínce do nových šatů, může jí přitom něco předpovědět, co se pak stane. Byl v tom jediný háček: že z té předpovědi on sám nesmí mít přímý prospěch. Nemohl tedy jednoduše říci: Ať si mě Vilemínka vezme za muže! Musel na to jít nějakou chytrou oklikou. A tak tedy při všívání té nitě zamumlal: